

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **Y. A.,**
státní příslušnice N.,
t. č. X,

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
se sídlem Kovářská 47, 130 51 Praha 3,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2019, č. j. CPR-7495-6/ČJ-2019-930310-V243, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou dne 6. 5. 2019 Krajskému soudu v Praze, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 1. 2019, č. j. KRPP-6379-17/ČJ-2019-030022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 20. 1. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 5 let od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění

k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně se na území České republiky opakovaně dopustila protiprávního jednání, jelikož opakovaně pobývala na území České republiky bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu a také mařila výkon soudního rozhodnutí, jímž jí byl uložen trest vyhoštění. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož je vycestování žalobkyně možné. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že protiprávní jednání žalobkyně bylo prokázáno nade vší pochybnost. Správní vyhoštění žalobkyně je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené, což se v dané věci nestalo, neboť žalobkyně nemá v České republice žádné rodinné, sociální a ekonomické vazby, naopak v Nigérii má matku a sourozence. Že nebude žalobkyně po návratu do vlasti vystavena riziku vážné újmy, resp. nebude čelit tzv. nepřekonatelným objektivním překážkám, bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 26. 3. 2019. Maximální délka omezujícího opatření v trvání 5 let odpovídá zjištěným okolnostem, a to zřejmému nárůstu závažnosti protiprávního jednání žalobkyně. Nelze podle žalovaného odhlédnout ani od faktu, že žalobkyně si v době neoprávněného pobytu obstarávala prostředky na živobytí bez patřičného oprávnění.
3. Žalobkyně bez další konkretizace uvádí seznam ustanovení, jež měla být v řízení o správním vyhoštění porušena. Především namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neopatřila si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nepřihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo (§ 50 odst. 2 až 4 správního řádu), a dále neprovedla důkazy, jež byly potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu). Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, pokud se týká úvah, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu zákona.
4. Dále žalobkyně namítá, že správní vyhoštění nelze realizovat, neboť v případě návratu do země původu by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a sice reálné riziko, že se v zemi původu opětovně stane obětí obchodování s lidmi. Svým profilem žalobkyně spadá do kategorie typické oběti obchodování s lidmi. O riziku re-viktimizace svědčí celá řada mezinárodních zpráv (odhady společnosti Global Slavery Index z července 2018, zpráva Ministerstva zahraničí USA z roku 2018, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci z roku 2019, reportáž CNN z roku 2018). Až 94 % n. žen, které jsou obchodovány do Evropy za účelem prostituce, pochází ze státu E., odkud je i žalobkyně. Domovský stát není schopen poskytnout žalobkyni dostatečnou ochranu a v případě nuceného návratu by byla ohrožena extrémní chudobou.
5. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva i osoby žijící v hostitelské zemi „iregulérně“ zde mohou vybudovat sociální vazby zakládající soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně připouští, že přijaté opatření může sledovat legitimní cíl, nejde však o opatření nezbytné (existují mírnější

prostředky způsobilé dosáhnout sledovaný cíl, např. uložení povinnosti vycestovat z území podle § 50a zákona o pobytu cizinců) a nejde ani o opatření přiměřené. Žalobkyně pobývá v České republice déle než 10 let, přicestovala kvůli bývalému manželovi, který byl českým občanem, má zde přátele, zná českou kulturu. V N. nemá nikoho, kdo by jí mohl poskytnout pomoc. Žalobkyně nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nepáchala zde závažnou trestnou činnost. Správní vyhoštění by tak bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

6. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť se již dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedla žalobkyně. Navrhuje zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 1. 2019 byla žalobkyně zajištěna při pobytové kontrole v nočním klubu P. v P., neboť neměla na území České republiky žádné pobytové oprávnění a figurovala v evidenci nežádoucích osob. S žalobkyní bylo dne 12. 1. 2019 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPP-6379-6/ČJ-2019-030022, protože pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, a současně mařila výkon soudního rozhodnutí – trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 19 T 9/2016, který nabyl právní moci dne 30. 1. 2016 a kterým jí byl uložen trest vyhoštění v trvání tří roků, neboť žalobkyně v minulosti opakovaně porušila právní předpis tím, že pobývala na území České republiky bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu, ačkoli správní orgány rozhodly (ke dni 29. 7. 2014 pravomocně) o správním vyhoštění žalobkyně se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie na dva roky. Lhůta k vycestování žalobkyni uplynula v důsledku probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně a navazujícího soudního řízení dne 25. 10. 2015.
8. Žalobkyně při výslechu popřela, že by kdy obdržela rozhodnutí o správním vyhoštění a trestní příkaz ukládající trest vyhoštění. Z Nigérie přicestovala za svým manželem, českým občanem, který se s ní po dvou letech rozvedl. Nevycestovala, jelikož neměla vízum k vycestování, a požádala o azyl v České republice. Bydlí v P. (doloženo podnájemní smlouvou), zdravotní pojištění si nesjednala, v České republice nemá žádné rodinné vazby, závazky ani pohledávky. Na území Evropské unie není osoba, která by byla nepřiměřeně zasažena ukončením pobytu žalobkyně v České republice. Do N. dobrovolně vycestovat nechce; má tam matku, bratra a sestru, majetek nemá žádný ani v České republice ani ve státě původu.
9. Dne 13. 1. 2019 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobkyně do N. možné. Žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí ve vycestování bránila, ani správní orgán nenalezl žádné nebezpečí, které by jí v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Výkonem trestu smrti ohrožena není, v zemi je zaručena svoboda pohybu a neprobíhá v ní ozbrojený konflikt takového rozsahu, aby znamenal nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra vycházelo mj. ze zprávy o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu ze dne 19. 9. 2018.
10. Dne 17. 1. 2019 poučil správní orgán I. stupně žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobkyně žádné důkazy pro rozhodnutí ve věci nenavrhl.
11. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo

v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně ve 4 případech porušila zákon o pobytu cizinců, neboť pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, konkrétně v obdobích od 19. 10. 2010 do 3. 3. 2011, od 12. 8. 2013 do 17. 9. 2013, od 10. 11. 2015 do 17. 1. 2016 a od 31. 1. 2016 do 11. 1. 2019. Žalobkyně taktéž mařila výkon soudního rozhodnutí, a to trestního příkazu ve věci Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 19 T 9/2016. Správní orgán I. stupně hodnotil délku a dosavadní okolnosti pobytu žalobkyně na území České republiky, její zdravotní stav, rodinné vztahy, ekonomické poměry a úroveň společenské a kulturní integrace na území České republiky a dospěl k závěru, že rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasazeno do rodinného a soukromého života žalobkyně.

12. Dne 28. 1. 2019 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které podáním ze dne 31. 1. 2019 doplnila. Odvolací důvody jsou shodné s žalobními body; žalobkyně tedy namítala, že správní vyhoštění je nepřiměřené, zejména z hlediska jeho délky, a v případě návratu do N. by jí hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy. Správní orgán I. stupně nezohlednil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
13. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 26. 3. 2019, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné. Dne 29. 3. 2019 poučil správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobkyni o jejím právu seznámit se s tímto novým podkladem pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k němu, avšak žalobkyně svého práva nevyužila. Dne 10. 4. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož obsah soud shrnul v odstavci 2 odůvodnění tohoto rozsudku.
14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná výslovně uvedla, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a žalobkyně ani na výzvu soudu nesdělila, že by s takovým postupem nesouhlasila, a její souhlas se tedy presumuje.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Podle písmena c) bodu 2 téhož ustanovení se tak může stát až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

17. Podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
18. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobkyně, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 119, § 119a, § 120a, § 174a, § 179 zákona o pobytu cizinců, čl. 3, 4 a 8 Úmluvy a č. 5 a 16 Úmluvy o opatřeních proto obchodování s lidmi nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, a také a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze odkaz na ustanovení právních předpisů (případně jejich citaci), která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.
19. Řádným žalobním bodem žalobkyně namítla, že v případě návratu do N. by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy, neboť by se znovu mohla stát obětí obchodování s lidmi.
20. Soud nepochybně zjištění plynoucí ze zpráv o zemi původu, kterých se žalobkyně dovolává (zpráva vlády USA či mezinárodních nevládních organizací) a podle nichž je N. zdrojovou, tranzitní a cílovou zemí obchodování s lidmi, ani konstatování, že vláda N. f. r. patrně nevyvíjí dostatečně soustředěné úsilí k potírání tohoto organizovaného zločinu. To však samo o sobě nejsou dostatečné důvody, jež by měly představovat skutečně hrozící nebezpečí vážné újmy na straně žalobkyně v podobě mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení anebo otroctví. Riziko re-viktimizace žalobkyně není dovozováno z žádných

individualizovaných faktů a pohybuje se ve značně spekulativní rovině. Nelze odhlédnout ani od toho, že žalobkyně o tom, že by byla obětí obchodování s lidmi nezmiňovala ani v řízení o správním vyhoštění a ani dříve v řízení o mezinárodní ochraně (z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2012, č. j. 32 Az 3/2012 – 49, plyne, že vyslovila pouze hypotetickou blíže nezduodněnou obavu z potíží proto, že se jí rodina zřekla, za důvod odchodu z vlasti uvedla následování svého manžela do České republiky a za důvod žádosti o mezinárodní ochranu neprodloužení víza a zmizení manžela).

21. Soud se také zabýval tvrzením, že žalobkyně údajně pochází ze státu E., v němž se podle zprávy Mezinárodní organizace pro migraci koncentruje z 94 % obchod s ženami za účelem prostituce. Podle cestovního dokladu žalobkyně bylo jejím posledním bydlištěm největší n. město L., které se nachází ve stejnojmenném svazovém státu na jihozápadě země. Tomu odpovídá i dřívější prohlášení žalobkyně, že je y. národnosti, která se soustřeďuje právě v této části federace (státy E., K., L., O., O., O. a O.). Svazový stát L. ani nesousedí se státem E., v němž dominuje odlišná národnostní a jazyková skupina E.. Je tedy krajně nepravděpodobné, že by žalobkyně byla vystavena hrozbě zotročení nebo obchodu s lidmi v této nejohroženější části její domovské země.
22. V nyní projednávané věci žalobkyně uvedla, že má v N. matku a dva sourozence, tedy nejbližší rodinné příslušníky. O vzájemných vztazích nic bližšího nesdělila. Bylo přitom jen na žalobkyni, aby vysvětlila a doložila své tvrzení, že by jí v zemi původu nikdo neposkytl pomoc, pokud se současně zmiňovala o vlastní rodině. Za normálních okolností lze předpokládat, že si rodinní příslušníci vzájemně pomáhají, alespoň přechodně, což jistě platí i po zhruba desetiletém časovém odstupu. Hrozbu propadu žalobkyně do extrémní chudoby tak lze zmírnit návratem k její rodině; kromě toho chudoba neohrožuje jen repatriované osoby, ale nezanedbatelnou část tamní populace, a nejde o formu zacházení s člověkem, jež by byla přímo přičitatelná domovskému státu. Celkové snížení životní úrovně na úroveň, která je v dané oblasti obvyklá, neodůvodňuje závěr o nemožnosti vycestování z území České republiky.
23. Správní orgány nepochybily, pokud vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, potvrzeného stanoviskem ministra vnitra, že vycestování žalobkyně do N. je (z pohledu mezinárodních závazků České republiky a § 179 zákona o pobytu cizinců) možné. Podle těchto materiálů v N. neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možné pokládat za vážnou újmu podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vládní ofenzívy oslabovaly schopnost hnutí B. H. bojovat na severovýchodě země, zvýšené riziko útoků na civilní a vojenské cíle a sektářského násilí je ve státech B., B. a P., tj. v oblastech, odkud žalobkyně nepochází. Výše uvedená stanoviska sice nerozebírají situaci ohledně obchodu s lidmi, ale to proto, že žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, že by tímto nebezpečím měla být osobně ohrožena.
24. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně a informačních zdrojů citovaných žalobkyní i žalovanou v rámci správního řízení dospěl soud k závěru, že nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, jež by svědčily o důvodnosti obavy žalobkyně, že po vycestování bude vystavena nebezpečí obchodu s lidmi, tedy v právní terminologii otroctví, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby o nelegálně pobývajících cizincích ze vzdálených a kulturně odlišných zemí zjišťovaly informace svědčící v jejich prospěch, jde-li o údaje, které může znát jen samotný cizinec a jeho rodina. Žalobkyně nepopsala relevantní důvody, pro které by v jejím případě měl mít návrat do vlasti tak fatální důsledky. Její další životní situace se

bude odvíjet od vícero proměnných, které většinou má ve svých rukou, a nejde tak o nepřekonatelný a objektivní stav věcí, který by účinně bránil vyhoštění. Soud tedy považuje uvedený žalobní bod za nedůvodný.

25. Žalobkyně také namítla, že správní vyhoštění v délce 5 roků představuje nepřiměřený zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život a v důsledku toho porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalobkyně má mít v České republice stabilní zázemí, žije zde zhruba 10 let a po tu dobu neopustila území České republiky, zná zdejší kulturu a má zde práci a přátele.
26. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce dosti obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně, jestliže na území České republiky ani celé Evropské unie nežije žádný její příbuzný ani osoba jí blízká. Žalobkyně je již řadu let rozvedená, děti nemá. Na území Evropské unie zjevně nenavázala žádné hluboké soukromé vazby, jež by realizaci vyhoštění utrpěly. V České republice nemá žalobkyně žádné vlastní bydlení, přespává v prostorách zaměstnavatele, provozujícího noční klub, v němž žalobkyně tančí. Tvrzení o znalosti české kultury není přesvědčivé, jestliže žalobkyně do protokolu prohlásila, že nerozumí psané ani mluvené formě českého jazyka. V N. naopak žije matka a sourozenci žalobkyně. Již tato zjištění postačují k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže představovat závažné ohrožení rodinných či obdobných vazeb žalobkyně. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva skutečně připouští, že i nelegální pobyt delšího trvání může založit sociální vazby chráněné čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, něco takového však v případě žalobkyně nebylo prokázáno.
27. Okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Teprve v žalobě je nepřímě zmíněno, že žalobkyně byla pravděpodobně obětí obchodu s lidmi. Tato okolnost není doložena žádnými důkazy a žalobkyně se o něčem takovém v rámci výsledku nezmínila (a neuvedla to ani dříve v řízení ve věci mezinárodní ochrany), byť její pracovní uplatnění na území České republiky by mohlo k této domněnce vést. I kdyby za neúspěšnou integraci žalobkyně do české společnosti stály zavrženíhodné okolnosti provázející její přicestování do České republiky, nic to nemění na věcné správnosti závěru o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život žalobkyně. Není-li rodinný a osobní život na území České republiky rozvinut, není ve své podstatě co chránit. Žalobní bod není důvodný.
28. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat mírnější opatření a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky na základě rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo mírnější opatření. Správní vyhoštění je zákonným nástrojem k ukončení pobytu na území. Zákon předpokládá, že cizinec po uložení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky, což je materiálně vzato stejný výsledek, k němuž směřuje i rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že s vydáním správního vyhoštění je nadto spojeno zařazení žalobkyně do

Schengenského informačního systému jako osoby, které má být na stanovenou dobu 5 roků odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)].

29. Zjistí-li však příslušný správní orgán, že nastala zákonná podmínka pro správní vyhoštění, což byl i posuzovaný případ, v zásadě nemá možnost diskrece, jak naznačuje žalobkyně, nýbrž z úřední povinnosti zahájí příslušné správní řízení o vyhoštění, které – nejsou-li k takovému opatření splněny všechny podmínky – může být zastaveno, ale pojmově nemůže vést k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, popř. některého jiného rozhodnutí. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) a c). Kromě toho žalobkyně neuvádí, pod kterou alternativu § 50a zákona o pobytu cizinců by bylo možno její případ příléhavě podřadit a soud na podkladě spisového materiálu splnění podmínek tohoto ustanovení neshledává. Žalobní bod není důvodný.
30. Žalobkyně v neposlední řadě namítla, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené i ve vztahu k délce doby, po kterou by platil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie. Správní orgán I. stupně totiž stanovil maximální dobu správního vyhoštění cizince, tj. 5 let. Takové opatření není nezbytné a proporcionální (v užším smyslu, tj. ve vztahu ke konkrétním důvodům vyhoštění a vyvažování zájmů, které jsou v kolizi).
31. Posouzením totožné námitky se zabývala žalovaná již v napadeném rozhodnutí (str. 4-5). Přezkoumala přitom meze správního uvážení správního orgánu I. stupně a shledala, že odůvodnění délky doby vyhoštění je dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, neboť z aktuálně zjištěného stavu věci je zřejmý nárůst závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, která na nezákonnost svého pobytu byla „upozorněna“ předchozím řízením a rozhodnutím o správním vyhoštění v trvání 2 roků a také v rámci trestního řízení, v rámci kterého byl žalobkyni uložen trest vyhoštění z území České republiky v trvání tří roků. Soud se s tímto stanoviskem žalované ztotožňuje a považuje odůvodnění této části prvostupňového rozhodnutí za přezkoumatelné a podložené relevantními důvody. Opakované porušení právních předpisů České republiky bylo ze strany žalobkyně vědomé. K tomu lze snad jen doplnit, že žalobkyně si musela tohoto důrazného varování ze strany orgánů veřejné moci být dobře vědoma, neboť byla účastnicí obou zmiňovaných řízení. Z procesních předpisů jednoznačně vyplývá, že s podstatou trestního obvinění musela být žalobkyně seznámena i v rámci zkráceného přípravného řízení a posléze doručením stejnopisu trestního příkazu, rovněž tak řízení o správním vyhoštění lze stěží provést nebo dokončit bez toho, aby měla dotyčná osoba povědomost o jeho zahájení a výsledku – rozhodnutí žalované o uložení správního vyhoštění ze dne 23. 9. 2013, č. j. CPR-12284/ČJ-2013-931200-SV, si žalobkyně osobně převzala dne 23. 9. 2013, což potvrdila svým vlastnoručním podpisem, a v řízení se opakovaně vyjadřovala do protokolu a byla seznámena též se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Nemůže tedy obstát tvrzení žalobkyně v rámci výsledku v nyní projednávané věci, že jí nebyl předán trestní příkaz ani předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a že tedy vědomě příkaz opustit Českou republiku neporušila. Soud tedy nepovažuje ani tento žalobní bod za důvodný.
32. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na plnění běžných povinností správního orgánu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. června 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně